

den Situation, at man saa, at man var nødt til at tage de bedste af de foreliggende Forslag, men ikke kunde tage dem samlede, men maatte tage dem spredte, blev der i Udvalget spurgt, om der var nogen, der mente, at man af den Grund skulde give sig til at fremkalde ny Tilbud for at faa Stationen anderledes, og det Valg, som blev truffet med Hensyn til Forsøgsstationen, blev først truffet, efter at samtlige Udvalgsmedlemmer, deriblandt ogsaa Repræsentanten for den nordvestlige Del af Amtet, nemlig Proprietær Olufsen, havde erklæret, at der ikke var Grund til at fremkalde ny Tilbud. Derom var man altsaa indenfor Udvalget fuldstændig enig, og saa blev der ikke fremkaldt ny Tilbud. Men saa er det, siger jeg med det ærede Medlems eget Udtryk, meget mærkeligt i alt Fald, at han enten har glemte dette, som han har hørt udtale ved et Møde i Herning, hvor den sidste Haand blev lagt paa Værket, før Sagen gik ind til Ministeriet, eller at han i modsat Fald har villet fremsætte de Udtalelser, han nu har fremsat. Jeg vil altsaa slutte mig til hans og andre Herrers Udtalelser om en Tak til den højtærede Landbrugsminister for at have optaget dette Forslag paa Finansloven. Men jeg vil i Modsætning til det ærede Medlem haabe, at baade han og Finansudvalget maa komme til at faa Forstaaelsen af, at hvad Udvalgets Mænd have indstillet, i Virkeligheden er det rette. Det vil det ogsaa snart vise sig at være, og det ikke alene med Hensyn til den Indstilling, som her foreligger, men ogsaa med Hensyn til den yderligere Udvikling, som vil komme, idet det er klart nok — og det ses ogsaa af Anmærkningerne til Forslaget —, at der maa komme endnu en ny Station til, nemlig en Mosestation, og det er min Overbevisning, at man ogsaa der vil følge Planteudvalget og Ringkøbing Amts Planteavlsforening, idet de have henstillet at tage Højmosestykket i Knudemose og Lavmosestykket i Lund Mose. Men enten man tager det der eller et andet Sted, vil jeg for mit Vedkommende sige, at naar Udvalget har fundet de bedste Steder, der i det hele taget findes til de Formaal, det skal søge at naa, vil jeg haabe, at denne Station ogsaa maa blive gennemført og blive det endelige Maal for Sagen.

Da jeg nu har Ordet, er der et Par Ting til, jeg har Lyst til lige at nævne. Der er for Aar tilbage her i Tinget gentagne Gange indbragt et Forslag om de gamle Krigere. Jeg har været Medforslagsstiller sammen med adskillige andre ærede

Medlemmer. Alle vide, at det gik ud paa, at de gamle Krigere, som vare tilbage fra 3 Aars Krigen, og som levede under saa fattige Kaar, at de ikke godt kunde ernære sig selv paa deres gamle Dage, skulde have tilsagt en saadan Hjælp, at de kunde leve sorgløst om end tarveligt nu paa deres gamle Dage, og der er heller ingen Tvivl om, at der har været almindelig Tilslutning til Tanken i dette Forslag. Det har imidlertid ikke kunnet vinde frem, da den daværende Finansminister satte sig derimod, idet han paa Grundlag af de Optællinger, man kunde foretage af, hvor mange gamle der var tilbage, erklærede, at det vilde blive for dyrt. Sidste Gang vi havde det fremme, var det henvist til Finansudvalget, og da blev der gjort noget andet, som delvis maaske var en Frugt af Forslaget om de gamle Krigere. Da blev der efter Indstilling fra anden Side taget et Forslag om en Jubilæumsgave til de samme Folk. Her var der altsaa ikke Tale om en aarlig Gave. Nu var det selvfølgelig smukt og godt at give dem en saadan Jubilæumsgave, og jeg var ogsaa i sin Tid med til at stemme derfor, men jeg udtalte den Gang, at jeg troede, det var bedre straks at give alle de fattige og trængende af den Art en aarlig Gave. Man turde endnu ikke den Gang, men der er ingen Tvivl om, at siden den Tid — det var, saa vidt jeg husker, i 1898 — er der død ikke saa faa af disse meget gamle Mænd, som have gennemgaaet store Strabadser i deres unge Dage og derfor ikke alle ville opnaa den allerældste Alder, saa der bliver et meget mindre Tal. Jeg har derfor tænkt paa ny at drage den Sag frem, men vilde gerne have saa megen Tilslutning som muligt, helst naturligvis om man kunde faa den højtærede Finansminister til at tage den op, da det jo vilde være den sikreste Vej til dens Løsning. Jeg tror ikke, der vilde være noget i Vejen for det længere, og jeg tror heller ikke, der er saa mange tilbage, at det vilde være finansielt uoverkommeligt fra nu af at give dem Understøttelse efter de Satser, som vare fremme i Forslaget af 1898. Selv om det bliver en noget større Sum til at begynde med, vil den aftage stærkt Aar for Aar, idet disse Mænd utvivlsomt vilde dø stærkt ud i de nærmest følgende Aar.

Endnu har jeg kun en enkelt Ting, jeg har Lyst til, da jeg har Ordet, at udtale mig om. Det er om Ordet Parlamentarismen. Det spiller jo i vore Forhandlinger Gang efter Gang en ikke ringe Rolle og er nævnet ogsaa i Forhandlin-